

De drie koningen aanbidden het kindje Jezus

Uit de serie "Spreken met God"

3-1-2022

Zie, Hij komt, de Heer die hoog verheven is. Hij bezit het koningschap, de macht en de heerschappij.

Vandaag viert de Kerk de Openbaring van de Heer aan de hele wereld. De Wijzen uit het Oosten, die wij met de traditionele kerstliederen graag aanduiden als de Drie Koningen, zijn de representanten van de niet-Joden van alle rassen, talen en naties. Zij zijn, geroepen door God, op weg gegaan om Jezus te aanbidden: *De vorsten van Tarsis, het kustland, zij komen geschenken Hem brengen, de koningen van Sjeba en Seba, zij dragen hun schatting Hem aan: alle heersers brengen Hem hulde, alle volken zijn Hem onderhorig.*

Na de raad van Herodes en de schriftgeleerden verlieten de Wijzen Jeruzalem weer. En zie, de ster die zij in het oosten gezien hadden, ging voor hen uit, totdat zij boven de plaats waar het Kind zich bevond, stil bleef staan. Op het zien van de ster werden zij vervuld van overgrote vreugde. Zij waren niet verbaasd, dat zij naar een gehucht geleid werden en ook niet toen de ster stilhield voor een simpel huisje. Zij waren verblijd. Zij waren bevangen door een onbedwingbare vreugde. Wat groot is de blijdschap van deze Wijzen die van zo ver komen om een koning te zien en naar een huisje in een gehucht geleid worden. Daar kunnen wij heel wat lering uit trekken. En de eerste les die wij krijgen, is dat de weg die naar Jezus voert, vol blijdschap is.

Wij lopen misschien het risico ons niet volledig bewust te zijn, hoe de Heer ons leven nabij is, «want de Heer dient zich aan onder de onopvallende schijn van een stukje brood. Hij toont zich niet in zijn glorie, Hij dringt zich niet onweerstaanbaar op. Hij komt ons leven binnensluipen als een duistere schim in plaats van zijn macht hoog boven alles te doen weerklinken...

»Er zijn heel wat zielen die door twijfel bevangen worden, omdat de Heer Zich niet vertoont zoals zij verwachten...» Veel inwoners van Bethlehem zagen in Jezus een kind als alle anderen. De Wijzen konden in Hem het Kind zien, dat vanaf dit moment door alle eeuwen aanbeden zou worden. Door hun geloof zijn zij een bijzonder voorrecht waardig: zij zijn de eerste heidenen die Hem aanbaden, toen de wereld Hem nog niet kende. Wat een geweldige blijdschap moeten die mannen, die van verre kwamen, ervaren hebben, toen zij de Messias konden aanschouwen vlak nadat Hij ter wereld gekomen was.

Wij moeten oplettend blijven, want de Heer is ook aanwezig in de gewone dagelijkse dingen. Hopelijk zullen wij dat innerlijke licht brandend kunnen houden waardoor wij de eentonigheid van dag na dag doorbreken en Jezus ontmoeten in het gewone leven.

Zij gingen het huis binnen, zagen er het Kind met zijn moeder Maria en op hun knieën neervallend betuigden zij Het hun hulde. «Ook wij knielen neer voor Jezus, de onder zijn mensheid verborgen God. Wij herhalen, dat wij zijn goddelijke roepstem nooit meer zullen afwijzen, dat wij onze weg vrij willen maken van alles wat een beletsel is voor de trouw, dat wij oprecht verlangen zijn ingevingen te volgen.»

Zij betuigden Het hun hulde. Zij wisten wie de Messias was: de mens geworden God. Het Concilie van Trente citeert uitdrukkelijk deze passage van de aanbidding door de Wijzen, als het spreekt over de eredienst die verschuldigd is aan Christus in de eucharistie. Christus in het tabernakel is dezelfde Messias als de Wijzen zagen in de armen van Maria. Misschien moeten wij ons afvragen hoe wij Hem aanbidden, als Hij uitgesteld is in de monstrans of in een ciborie; hoe wij Hem aanbidden als Hij verscholen is in het tabernakel; met hoeveel godsvrucht en eerbied wij op de voorgeschreven momenten tijdens de heilige Mis neergeknield zijn of bij het passeren van de plaatsen die voorbehouden zijn aan het Allerheiligste.

De Wijzen *haalden hun schatten te voorschijn en boden Het geschenken aan: goud, wierook en mirre.* De kostbaarste geschenken uit het Morgenland. Zij gaven Hem goud ten geschenke ten teken van zijn koningschap. Wij willen Christus ook aanwezig stellen in al ons menselijk handelen, opdat Hij zijn koningschap van gerechtigheid, heiligheid en vrede zal kunnen uitoefenen over alle zielen. Ons geschenk is ook «het fijne goud van de geest van onthechting van geld en materiële dingen. Wij zullen niet vergeten, dat het goede dingen zijn, die uit Gods hand komen. Maar de Heer heeft gewild dat wij er gebruik van maken zonder er ons met hart en ziel aan te hechten. Hij wil dat we ze inzetten voor het welzijn van

alle mensen.»

Wij bieden Hem wierook aan, de reukstof die elke avond op het altaar gebrand werd als symbool van de hoop op de Messias. De wierook die wij aanbieden, bestaat in «onze wens om een rechtschapen leven te leiden, waaruit *de bonus odor Christi* (2 Kor 2,15), de goede geur van Christus opstijgt naar de Heer. Onze woorden en daden geheel vervullen van de *bonus odor*, dat is: begrip en vriendschap verspreiden. Ons leven moet het leven van de mensen om ons heen vergezellen, opdat niemand eenzaam is of zich eenzaam voelt. Onze liefde moet vol menselijke warmte en genegenheid zijn [...].

»De geur van de wierook wordt gevoed door een gloed die onopvallend korrel na korrel verteert. De mensen bemerken de *bonus odor Christi* niet aan 't opflakkeren van een stovuur, maar aan de verborgen, werkzame gloed van de deugden: gerechtigheid, betrouwbaarheid, trouw, begrip, edelmoedigheid en blijdschap.»

Met de drie Koningen offeren wij ook mirre, opdat de vleesgeworden God onze zwakheden op zich zal nemen en zich zal belasten met onze smarten. Mirre is «het offer namelijk, dat in het leven van een christen niet mag ontbreken. De mirre herinnert ons aan het lijden van de Heer. Aan het kruis geven zij Hem mirre met wijn te drinken (vgl. Mc 15,23) en met mirre zalfden ze zijn Lichaam kort voor de begrafenis (vgl. Joh 19,39). Als wij over de noodzaak van het offer en de versterving nadenken, dan mag u niet menen dat het feest, dat wij vandaag vieren, daardoor een trieste bijsmaak moet krijgen.

Versterving is niet de uitdrukking van pessimisme en ook niet van verbittering.»⁰ Versterving moet meer in verband gebracht worden met blijdschap, liefde, met het veraangenamen van andermans leven. Versterving bestaat in het algemeen niet «in het verzaken aan grote dingen (de gelegenheid daartoe doet zich ook niet zo vaak voor) maar in kleine overwinningen op zichzelf: hem, die ongelegen komt, vriendelijk ontvangen, aan het lichaam het aangename van overbodige dingen ontzeggen, naar anderen leren luisteren, de ons door God gegeven tijd goed gebruiken... en veel andere schijnbaar onbeduidende kleinigheden die wij in de loop van de dag tegenkomen zonder dat we ze zoeken: tegenvallers, moeilijkheden en vervelende dingen.»

Dagelijks brengen wij ons offer aan de Heer, want elke dag kunnen wij een ontmoeting met Hem hebben in de heilige Mis en de communie. Wij kunnen ons offer, gemaakt van kleine dingen, ook op de pateen leggen die de priester offert en die Christus zal aanvaarden. Als wij dat met een zuiver oogmerk doen, verkrijgen deze kleine dingen een grotere waarde dan goud, wierook en mirre, want zij worden verenigd met het offer van Christus, Zoon van God, dat Hij daar opdraagt..

Vervolgens gaan de Wijzen, gehoor gevend aan de stem van een engel, langs een andere weg naar hun land, deelt de evangelist ons mee. Wat zullen die mannen tot aan het eind van hun dagen hun ziel doorlicht gehouden hebben nu zij het Kind en zijn Moeder gezien hebben!

Wij zien die buitengewone persoonlijkheden in de duizenden zielen over heel de aarde die op weg gaan om de Heer te aanbidden. Er zijn twintig eeuwen verstreken sinds die eerste aanbedding en deze lange stoet uit het heidenrijk trekt nog steeds op naar Christus.

Door middel van dit feest verkondigt de Kerk de verschijning van de Heer aan alle mensen, van alle tijden, zonder onderscheid van ras of natie. «Uit Joden en heidenen heeft Hij de menigte geroepen die [...] het nieuwe godsvolk zou zijn.»⁴ Het feest van Epifanie, of Openbaring van de Heer, brengt alle christenen ertoe, deel te hebben aan de doeleinden en inspanningen van de Kerk die «bidt en werkt, opdat heel de wereld, zo groot als deze is, zou binnengaan in het volk van God, het lichaam van Christus en de tempel van de Heilige Geest.»

Wij kunnen diegenen zijn die, middenin de wereld, te midden van de tijdelijke werkelijkheden de ster van Gods roeping gezien hebben. Wij dragen dat innerlijke licht dat voortkomt uit de dagelijkse omgang met Christus. Daardoor voelen wij ons genoopt weifelaars en onwetenden zover te krijgen, dat zij naderen tot de Heer en hun leven zuiveren. De Openbaring des Heren is het feest van het geloof en het feest van de verbreiding van het geloof. «Aan dit feest wordt deelgenomen door hen die het geloof al omarmd hebben, zowel als door hen die er nog naar op weg zijn. Dankzeggend voor de gave van het geloof nemen zij deel en werpen zich, net als de Koningen, op de knieën voor het Kind. Aan dit feest neemt de Kerk deel, die zich elk jaar bewust is van de omvang van haar zending. Aan hoeveel mensen moet het geloof nog gebracht worden! Hoeveel mensen moeten herwonnen worden voor het geloof dat zij verloren hebben, wat vaak moeilijker is dan de bekering van een heiden.

De Kerk die zich bewust is van dat grote geschenk, de Menswording van God, kan daar niet mee ophouden, zal daar nooit mee kunnen uitscheiden. Zij zal ononderbroken de weg naar Bethlehem moeten zoeken voor alle mensen en voor alle tijden. Epifanie is het feest van de uitdaging van God.» Door het feest van Driekoningen worden wij ons ervan bewust, dat wij alle middelen moeten aangrijpen, opdat onze vrienden, familieleden, collega's zich tot Jezus wenden. Sommigen zullen geholpen worden door het lezen van een boek met zuivere inhoud, anderen door een paar bezielde woorden om te besluiten op weg te gaan; met weer een ander zal gepraat moeten worden over de noodzaak van geestelijke vorming.

Aan het eind van het gebed van vandaag vragen wij de Wijzen uit het Oosten niet ons goud, wierook en mirre te geven. Het lijkt veel vanzelfsprekender hun te vragen ons de weg te wijzen die naar Christus voert, opdat wij Hem elke dag ons

goud, onze wierook en onze mirre brengen. Vragen wij ook «de Moeder Gods, die ook onze Moeder is, ons de weg te bereiden voor de volmaakte liefde: *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!* Haar allerzoetst hart kent de veilige weg waarlangs wij tot Christus komen.

»De Wijzen hadden een ster: wij hebben Maria, Sterre der Zee, Morgenster.»